

Els viatges de noccs	254
De caixers, pins i passwords	257
Assossec malgrat les maquinetes	265
Burocràcia	266
La cultura del patrocinador.....	275
Les vagues.....	280
De tot i de res.....	289
Nens repel·lents	292
Policies i lladres.....	298
Acabant i sensibilitats humanes.....	302
Històries humanes.....	304

Advertim el lector que els diferents temes que tracta el llibre no es narren de forma seqüencial, sinó que estan barrejats els uns amb els altres per la manera com els interpreta l'actor en el seu monòleg. Davant, doncs, de la impossibilitat de poder oferir un índex convencional, i amb l'ànim d'ajudar el lector a trobar el que vulgui llegir, es donen unes referències aproximades dels fulls, segons el tema principal que tracta el monòleg, que no sempre corresponen de forma exacta on comencen. Hi ha temes que no estan referenciats per no allargar l'índex i que el lector es trobarà. Malgrat tot, li aconsellem que es llegeixi el llibre tal com està escrit, en cas contrari trobarà referències creuades amb altres temes i que no sabrà per què hi són.

JUSTIFICACIÓ DE L'AUTOR

Ingènua i ingenu podrien ser uns dels qualificatius de l'obra i el seu protagonista. Sincera i sincer tots dos narren la gran rutina de la vida quotidiana, de vegades ho fan dolguts, d'altres en un parlar irònic, àdhuc amb finor i sensibilitat, sempre, però, amb llibertat.

Potser des d'aquesta visió aguda, l'autor, utilitzant la sàtira responsable i honesta, que ensems pot esdevenir mordaç sense pretendre-ho, ridiculitza la poca autenticitat que hi ha de vegades a la societat, sobretot d'aquella part més pública: la política, la burocràcia o la fama; però també del periodisme mal practicat, o la sacralització de les noves tecnologies; o dels comportaments més domèstics com són els viatges; les vacances; els enterraments; les tradicions deformades, i també la defensa extrema de drets com ara l'ecologisme o les vagues legítimes. Potser també sense pretendre-ho, l'autor, per boca del personatge principal, i quasi únic, vol fer un crit o toc d'alerta que llança sense fer soroll, però sense amagar la mà, ell, en definitiva, és el responsable del que diu, i com ho diu, amb una ingenuïtat provocadora. Vostès el perdonaran.

Res del que hi ha escrit és veritat, en tot cas coincidència, tanta, que la fantasia pot semblar real, si no fos pels traços irònics amb què està descrit. No hi ha res més frívol que parlar frívolament de coses serioses, tampoc no hi ha res que delecti més que fer plasereria dels nostres defectes sense deixar entendre-ho gaire, posant així en dubte al lector.

Als qui l'acusin d'ésser mordaç, pot dir en defensa seva, que tal vegada sigui la realitat que no volen veure la qui els ofèn, l'autor només posa per escrit allò que és, i ho fa caricaturitzant, que és la manera de representar persones, fets, costums,

o habituds socials, fent ressaltar els trets més característics per fer-ho més entenedor. De fet, no és ofensiva la realitat hipòcritament amagada? O la veritat que molesta els lectors d'olfacte fi?

L'autor, també una mica indefens, o tal vegada tímid, s'acomia del lector com ho fa el personatge protagonista en una part de l'obra, dient: "perdó per haver-lo entretingut", que no vol dir pas, que li hagi agradat.

Així avisat, lector i amic, que gaudeixi d'allò que l'hagi pogut molestar, que no deixa de ser una bona teràpia riure's d'un mateix, i pot seguir sense por ja que el desig de l'autor és de plaure'l que no pas dessaborir-lo.

INTRODUCCIÓ

Els drames humans de vegades els veiem des de l'òptica de l'humor, quan darrere d'una rialla s'hi amaga un fet humà que no volem veure, ens tranquil·litza creure que assistim a una comèdia. De fet, la vida és una comèdia, això és, una comèdia que observem des d'una diàfana prudència per no implicar-nos, o pel forat del pany, si som tafaners. Només volem veure el pallasso i escoltar els seus acudits, no volem saber qui és. Per què? Si hem pagat una entrada és perquè no ens amarguin l'estona. Vet-ho aquí. Una mica de res i de tot,¹ només és això, una mica de res i una mica de tot. De tot què? Doncs de tot allò que cada dia ens passa fregant sense adonar-nos-en. I també una mica de res, perquè d'allò que veiem només en volem veure la part justa que no ens compromet, millor dit, que no ens neguitegi la consciència.

Aquest llibre, orientat com a passatemps, descriu comportaments socials d'una manera irònica, és com un retrat escrit amb humor fi, una mica satíric fins i tot, en què es posa en boca d'una persona, en la forma d'un monòleg, el que li suggereix la societat observada a distància, o potser, tot el contrari, amb l'aguda visió d'una lupa d'augment, precisament per augmentar els defectes. La persona actor, única en tot el llibre, pretén descriure la part de bondat, ingenuïtat, mauleria i subtileza, que hi ha entre les persones, que tot i ésser bones de debò estan sucades, de vegades, del fingiment, que no és cap virtut, però forma part d'aquest perfil feble d'humanitat que som.

---

1. El primer títol d'aquesta obra va ser: *Una mica de res i de tot*. D'aquí aquesta expressió.

PRIMERA PART

CONTEXT

Al teatre La Comèdia s'hi fa una gala a favor d'uns actors que s'han quedat sense feina perquè el teatre on actuaven s'ha cremat a causa d'un incendi fortuït, i l'assegurança només en cobreix l'obra civil, és a dir, el teatre, però dels qui hi treballaven no en cobreix res, sembla doncs que el que val són els maons, no pas les persones.

La primera persona que actua en aquesta gala, el protagonista de l'obra escrita, és un bonàs artista que es diu Pau. Vol viure de la comèdia fent monòlegs, es considera un rapsode, però no sap per què mai el contracten enlloc, llevat d'avui que hi han pensat perquè en declami un i faci de teloner.

El teatre que s'ha cremat es diu, millor dit, se'n deia, Teatre Gran, i on fan la gala, com ja també s'ha dit a l'inici, La Comèdia.

Comença l'actuació.

PRIMER I ÚNIC ACTE

Puja el teló, l'escenari és buit de qualsevol decorat, només al mig hi ha una cadira clàssica de fusta. Surt una persona per un costat, de forma tímida, passos lents, va vestida de carrer, normal, més aviat amb roba gastada. No gosa passar més d'unes quantes passes de per on ha sortit, es queda entre la cadira del mig de l'escenari i del lateral que comunica a l'entramat, d'on surten els actors, allò que se'n diu les bambolines. Mentre surt, mira de reüll, no al públic, sinó, entre altres, al director de la gala, amagat entre bastidors, que els espectadors no veuen, ell mira com si esperés indicacions. Fa passos per situar-se més al centre, però sembla que li faci vergonya. Els de dins de l'entramat li van dient mímicaament que es posi més cap al mig, però no gosa, és així que movent-se tímidament es decideix a parlar. A baix, al pati de butaques com també a l'amfiteatre, és ple de gom a gom de gent ben mudada, com a les grans gales, tothom vol fer-se veure, per què?, per companyonia amb uns altres que s'han quedat sense feina, la gala té aquesta finalitat solidària. Els assistents han pagat una entrada que els dona dret a presumir d'allò que tal vegada són, solidaris, o potser no, si som malpensats com és habitual, però com que avui hi ha la flor i la nata de la ciutat, hi han de ser. S'hi veuen artísticament obligats. Pobrets. I si hi ha la premsa, que hi és, demà tothom sabrà com en són de generosos, perquè si no hi fos, la premsa, les presumptes bones obres que fa la mà dreta val més que l'esquerra no les vulgui saber, s'empor-

taria una ingrata sorpresa, o potser no, també. És així que apocadament comença a parlar, i diu:

Bona tarda a tots vostès, senyores i senyors. Em presentaré, ja que al programa que s'ha editat i distribuït s'han deixat de posar el meu nom, vagin a saber si és una errada d'impremta o si una malèvola intenció d'algú n'ha estat la causa. Si ho pregunto, em diran que ha estat un error informàtic, la coartada que cobreix molts dels errors humans, les persones mai s'equivoquen, els ordinadors, sí, casualitat o no, o el que sigui, em presento: em dic Pau Fontllongueres i Jovenells. Com es poden imaginar, amb un nom així no és fàcil de triomfar en el món de la comèdia i, en canvi, és fàcil d'oblidar-se de posar-lo en un programa.

En Pau parla d'una manera pusil·lànime, tímida, vergonyosa; al començament amb les dues mans a la butxaca, perquè no sap què fer-ne. Parla com si demanés perdó per actuar avui, allí, prenent el temps a uns altres actors que són més coneguts i reconeguts, si més no se suposa que són de més talla que ell, o de més qualitat artística, fins i tot més elegants, ja que tenen cura de la pell, del pentinat, dels colors dels ulls, de la roba que porten. En Pau actua tal com va pel carrer, que també és igual que com surt de casa i també com quan es prepara l'esmorzar amb una vella torradora de pa i una antiga cafetera express italiana de tota la vida. La gent pensa, amb la seva peculiar aparició, que ja ha començat la gran gala. Que bé que interpreta, creuen alguns enganyats per la vanaglòria humana. Es pensen que avui tots els qui actuaran són famosos de veritat, sinó el contrari seria un insult a la seva persona. Però en Pau, que encara no ha començat el seu monòleg programat, només s'autopresenta com ha de fer sovint, perquè ningú tampoc no el presenta. Altres vegades li diran que és culpa de la informàtica. Segueix parlant:

Com els deia, suposo que ningú de vostès em coneix... tot i que sóc actor, però... com m'han de conèixer si no actuo mai en llocs importants. I per què no actuo mai?, es preguntaran.

Podria dir que sempre he estat de gira per l'estranger, però no, o que darrerament he estat fent una pel·lícula, tampoc és el meu cas, o fins i tot, que estava descansant a la Costa del Sol, o a Cannes o Montecarlo, que queda més fi, a l'ombra del glamur dels importants després de l'estressant treball de la darrera temporada, ni això. Sóc honrat i dic veritat. Si no he actuat és perquè ningú es fixa en mi, ningú em contracta. I per què? Preguntin-ho vostès mateixos als agents de contractació artística que hi deu haver per aquí asseguts enmig de vostès, cercant, com gossos de presa, la darrera novetat artística que els actualitzi el seu catàleg d'oferta, com si les persones fóssim productes de neteja, ara l'agafo, el provo, i si surt més radiant que l'anterior, el canvio, sinó, segueixo amb el mateix fins que en troba un que doni més lluentor. Avui faig de teloner d'aquesta gala, és a dir, sóc el primer que actua per fer temps per aquells que arribin tard, així no es perdran res que sigui important. M'han donat deu minuts, els primers, tot per ajustar un programa de cent vint minuts oficials, o dues hores que és el mateix, però els qui em seguiran, els importants de debò, artistes de renom, aquests, si es passen del temps que els han donat, no els diran res, però a mi, sí. Deu minuts em varen dir, no et passis Pau. Ja tenen la seva consciència tranquil·la, han pensat en mi, només avui, l'únic dia que podria cobrar, doncs apa, de franc, perquè com saben, tots els que avui actuem no cobrem, que jo sàpiga, però la resta de dies, els tres-cents seixanta-quatre, aquests, sí que cobren, és per això que poden prescindir de la minuta d'un dia, sobretot si la societat sap el perquè. Demà sortiran a la premsa com a persones solidàries. I jo? Els tres-cents seixanta-cinc dies, menjó, saben... de què? Ah! Ningú no sap qui sóc. Ningú se solidaritza amb mi, de nou em pregunto, per què? Perquè no saben ni que existeixo.

Mirant de reüll als bastidors, observa que li fan senyals perquè vagi al gra. No l'han contractat per dir el que està explicant. Ha de dir el seu monòleg. Amb els dits de la mà li diuen que només li queden vuit minuts. I amb un altre senyal, li van indicant que es posi al mig de l'escenari i que no es quedi allí on és. En Pau continua:

Perdonin, és que els qui manen en aquest espectacle, per allí dins, em diuen amb senyals de mico que ja m'he menjat dos minuts, carai com passa el temps de vegades, i segueixen indicant-me que em posi més cap al mig. I per què m'hi he de posar al mig? Si pel que em paguen puc posar-me on vulgui, apa, ja estic bé on sóc, aquí, ni al mig ni a la vora. Tenen por que mati la gala amb la meva actuació, per això m'han posat el primer, perquè si algú arriba tard, pensen, no s'haurà perdut res. No els faré patir.

Apa, anem pel que estàvem. Però per una vegada que pujo a un escenari, davant de tanta gent selecta, diré el que voldré, després de tot, vostès mai no sabran si el que dic és la comèdia assajada, o comentaris improvisats. Per què? Perquè vull que per una estona curta, en la meva intervenció, vostès visquin la il·lusió de la màgia de les paraules, encara que tot i que la sinceritat de vegades molesta, ens permet veure la realitat de la vida des de l'òptica de l'humor; és així que els explicaré com va anar quan em va venir a buscar un que es diu Bernat Benet, el que munta espectacles i conegut de tots vostès, ara es troba aquí entre bastidors fent-me senyals, doncs aquest em va dir amb la boca gran:

EL CONTRACTE

—Escolta Pau, tu que ets tan bon artista fent monòlegs, un xòuman dels que en queden pocs, hem pensat que podries participar en una gran gala que estem muntant...

Em vaig quedar sorprès, corprès, desconcertat, garratibat, espantat, quin cel s'haurà despenjat, vaig pensar, perquè se'n recordin de mi. No vaig dir res, no fos cas que ho espatllés. I amb veu grossa i lenta per fer-se l'important va continuar:

—Saps Pau, la tragèdia del Teatre Gran?

Això m'ho deia per telèfon, no es pensin que es molestés a convidar-me a dinar, un dinar de treball, és clar, nooo, quan no es paga, tot es resol per telèfon, ja hi estic acostumat. Si em truquen de l'hospital de nens, ja sé el perquè, volen que

els faci una actuació gratuïta, i ben a gust que la faig. Però segueixo amb el que deia, i jo, ingenu de mi, vaig respondre-li:

—Què ha passat?

—Que no ho saps?

—Doncs no, no tinc temps de llegir els diaris cada dia, tenen tants fulls amb els suplementos, la revista extra, els esports, els passatemps, sudokus, i no sé quin fascicle o regal et pots emportar, que me'n compro un per Nadal i em dura fins a Pasqua, amb el sudoku resolt. Vostès quan es compren un pastís només se'n mengen un tros i la resta el llancen? Eh! que no? Ni que sigui un d'aquells que se'n diuen un milfulls se'ls mengen tots, oi que sí? Tot el pastís cap a dins, sense deixar-ne ni una engruna, i menys un full. Doncs jo faig el mateix amb el diari. Me'l lleigeixo tot, fins i tot els anuncis per paraules, un per un. Ara ja estic als anuncis breus del diari de l'u d'octubre de l'any passat. S'han llegit mai un diari sencer? Escoltin, és força entretingut, quan et poses a l'apartat d'anuncis breus, allí on sóc ara, tot són gangues, és a dir, oportunitats. Qualsevol pis té de tot: gran terrassa de dos metres quadrats. Ascensor per arribar al novè pis, tot un detall. Bany reformat amb la tapa del vàter nova. Grans vistes a la casa del veí. Cuina seminova. Escoltin, això és xauxa. Fins i tot els preus, per una millonada de res, tens un pis de quaranta metres quadrats, què més vols, si quan estàs dret no en necessites més d'un, i tombat, poc més de dos. Passin fulls i arribin fins a la secció de les demandes, tothom demana gent jove amb experiència, i quan ets gran que se suposa que en tens, d'experiència, aleshores no et volen per vell. Una altra cosa, les hipoteques, ara resulta que les has de deixar en herència als teus fills, sí, la hipoteca, ho han sentit bé, no hi havia pensat mai, que poc espavilat que sóc, tota la vida pensant de no deixar deutes als nebots, i ara ves per on, representa que ets egoista si no comparteixes una hipoteca amb els hereus. Ah! un consell, quan vegin una oferta que comença per un seminuevo, malament eh! malament, tant fa que sigui un cotxe com un pis, perquè a un amic meu que va comprar un cotxe seminuevo, resulta que li van donar la part semivieja, i és clar, no va poder reclamar, formava part de la venda... I així vaig fent, quan me l'he llegit tot, me'n compro

un altre que em durarà fins a mitja primavera... i després un altre fins a l'estiu. Total, que un any m'agafa per llegir quatre diaris sencers, amb els sudokus resolts. Anem, però, al que deia d'en Bernat Benet, el que em va trucar per telèfon, em diu amb veu de tragèdia grega:

—Que s'ha cremat.

—Cremat què? —Li dic jo.

—El teatre home, el Teatre Gran, el TeGé que li diuen. Que no veus els telenotícies al migdia o al vespre?

—No puc.

—I això?

—Que no te n'adones, s'escau a l'hora de dinar o de sopar.

—I què hi té a veure que dinis o sapis?

—Que potser mentre dines o sopes veieu la tele a casa?

—Quan no?

Es veu que mentre dinen o sopen, n'hi ha que enlloc de parlar amb família veuen les desgràcies del món. No sé pas com els pot fer profit, el menjar vull dir, no les desgràcies. I em diu:

—Quina desgràcia noi...

Ho veuen?

—N'hi havia per tancar la tele, no n'ha quedat res, ni la guixeta de venda de les entrades.

—Que no les venen per un Servicaixa d'aquests? —Vaig dir-li jo.

—Nooo, ells no són, millor dit, eren, perquè no n'ha quedat res. Vull dir que no eren d'aquests tipus d'implantar innovacions modernes. Al Teatre Gran tot es feia a l'antiga manera, com ha de ser el teatre, oi que m'entens...?

—On va parar. Si què ha estat gros, doncs? Noi... i per això m'has trucat?

—No, no... t'he trucat per convidar-te a col·laborar a una gran gala que farem la família de la gent del teatre. La finalitat és recollir diners que recaptarem amb la venda de les entrades per donar-los als que hi actuaven, saps?

—De quina família em parles, jo només tinc la meua, i ben minsa que és, sóc solter.

—Vull dir que tots els que ens dediquem al teatre som com una gran família.

—Ah! No ho sabia. Deu de ser una família d'aquestes modernes en què cadascú va pel seu compte, perquè a mi ningú em felicita les festes per Nadal... més aviat ens mosseguem tots a veure qui es pot emportar el tall més gros, m'entens, el contracte, vull dir... però a mi, ni les engrunes em toquen...

—No et queixis, què faries si s'hagués cremat el teatre on actuessis...

—Home, no està bé de dir-ho, però ja m'agradaria, ja, indicaria que tenia treball d'artista, i ara, ves per on, em dedicarien una gala.

—Això que dius no fa per tu, Pau. Això mai, home! No cal desitjar mal a ningú per tenir feina, i menys que es cremin teatres.

—No, si també penso el mateix, però ni per equivocació algú es fixa en mi. I escolta... que ha pres mal algun d'aquests que tenien feina?

—No, gens ni mica. L'àngel de la guarda no estava de vacances aquell dia, perquè per sort es va calar foc al matí, en aquella hora no hi havia ningú. Si arriba a passar a l'hora de la representació, no vull ni pensar el drama que hagués estat.

—Sí, és clar. Doncs si no han pres mal, per què feu la gala?

—Vet-ho aquí, s'han quedat sense feina, i com que tots nosaltres som una família, els artistes com tu, jo, tots els altres, hem pensat fer una gala com t'he dit, perquè almenys puguin viure uns mesos, no trobes que és una bona pensada.

—I com podran viure amb una gala que no els donarà res per posar-se a la gola.

—Mira que n'ets d'obtús. Farem una gala on tots els artistes famosos actuaran de forma desinteressada, sense cobrar, i els diners recaptats amb la venda de les entrades, seran íntegres pels qui s'han quedat sense feina, així podran posar-se algun mos a la boca, com tu dius. I, a més, hi haurà una fila zero per recaptar més diners.

—Jo, ja actuo de franc durant tot l'any, a veure si encara hi hauré de posar diners. I... escolta... els qui no són artistes, vull dir, la gent de la neteja, els de la venda d'entrades a la guixeta,

de la que no n'ha quedat res tampoc, els acomodadors... és a dir, les persones d'assistència que no són conegudes pel públic, que també s'hauran quedat sense feina... aquestes... aquestes també rebran alguna cosa d'aquesta gala? Perquè suposo que també els teniu presents...

—No, aquests tenen la seguretat social que els paga l'atur, no te'n preocupis... són els artistes els que treballen per contracte, ja ho saps prou bé, i al contracte no hi diu mai res que si s'ha de suspendre la programació per un incendi es continuarà cobrant, si no s'hagués cremat, ara continuarien treballant i cobrant fins al final de la temporada.

—Bé. Com que jo no he firmat mai cap contracte, tot és de paraula per estalviar-se el paper, no sé ben bé com va això de les assegurances sense complements d'incendis, saps?

Allò ja estava dat i beneït, ho tenien coll avall. Feien una gala per uns que tenint feina s'havien quedat sense feina, doncs ja es podria haver cremat casa meva, a veure si també farien una gala per mi i em donarien diners, no per fer-me ric, nooo, sols per anar tirant i poder dir que visc d'allò que m'agrada, sense haver de treballar en un banc al matí i anar a una botiga a les tardes. La botiga, saben, jo l'anomeno La Puntual Bis, se'n recorden de *L'auca del senyor Esteve*, de Santiago Rusiñol...? Doncs a la botiga on treballo passa el mateix però amb més desgràcia, perquè els amos de la botiga que es fan un tip de treballar, tenen cinc fills, no un, sinó cinc, i cap vol ser botiguer. Un és informàtic, un altre dissenyador, una noia artista, el quart, el més assenyat, li ha agafat per fer-se capellà, aquest tindrà feina segura, és l'únic que no renyen perquè no s'ha quedat a la botiga, i el darrer, mosso d'esquadra. Encara me la quedaré jo aquesta botiga si es posen mansos. Segueixo amb el que deia dels contractes, perquè a tots hi ha lletra menudeta, aquella que ningú es llegeix, i és allí que sabent que tothom té les seves diòptries de miopia, t'ensexampen, t'encolomen el que no vols, per això vaig dir-li al Bernat:

—Alguna cosa pagareu, oi? Com a despesa de representació.

—Pagar? —Em diu com si hagués sentit una blasfèmia.

—Ja t'he dit que en aquesta gala tothom treballarà de franc, i quan dic tothom, és tothom, és per recollir diners, ja t'ho

he dit cent vegades, no veus que no ens en quedarien si haguéssim de pagar segons quins honoraris. Ara bé, si trobem algun patrocinador, potser podrem donar un detalllet als que hi participin.

Em va agafar una esgarrifança quan vaig sentir un detalllet. Saben què és un detalllet? No han vist mai alguna vegada unes figuretes horroroses als aparadors de tot a cent, o a mil, que són igualment lletges, i fas cara de sorprès, corprès, xinès, i resulta que qui fa cara de xinès és l'amo de la botiga que t'espia d'amagat entre les figuretes a l'altre costat de l'aparador, i passat l'ensurt, penses, qui ho pot comprar això? I l'endemà passes i ja no hi és, i tornes a pensar, a qui li deurien un favor? Doncs això és un detalllet, tot un problema si tens sensibilitat, perquè no saps què fer-ne, no goses llançar-lo, seria com ser un desagraït anònim. De vegades penso que el cel deu ser una sala plena de vitrines molt grans farcides de detalllets en prova de gratitud a Déu, li ofereixen detalllets per allò que han rebut. Un que sigui com ara jo, que no cobro pel que faig, corro el risc de morir ple de detalllets que ni els hereus els podran encolomar als que buiden pisos... Reso perquè no trobin patrocinadors... Segueixo amb el que els deia, i sense donar-li importància li vaig dir:

—No seria el meu cas, que cobro ben poc, més aviat res que una mica. Però no et preocupis pel detalllet, Benet, ja estic content que hakis pensat en mi, no consideris que em deus un favor. El que costi aquesta entranyable inutilitat val més que ho donis als afectats, aquests que els fem la festa. Però això d'actuar, deixa-m'ho pensar si ho accepto perquè com que mai ningú no se'n recorda de contractar-me... ara, així com així, aquesta invitació em representa un xoc, em pot reprendre, saps? Sí, sí, estic ben trasbalsat, no per la cremada aquesta del teatre, nooo, que també, sinó perquè algú em contracti sense papers i sense cobrar... i actuar davant de gent important... Doncs aquell dia aquest mateix Benet seguia dient-me per telèfon, tindran galtes:

—És que a tu et reservem per a les grans actuacions, com aquesta.

—Però si jo no sóc famós. Ningú em coneix...

—Te'n farem en quatre dies.

—De què...?
—De famós.
—Com? Que es compra i se'n ven de fama?
—I tant. Només és qüestió de màrqueting. No sé si la co-neixes l'empresa Comunica People.¹
—Pipol...?
—Sí, pipol, es dediquen a fer llançament de persones a la fama: polítics, cantants, escriptors...
—I és permès això? Mira que segons d'on els llancin es poden fer força mal.
—Vull dir que fan una campanya mediàtica perquè un desconegut esdevingui una persona popular en un tres i no res, tot és qüestió de saber-ho manipular, m'entens?
—No gens, però què em vols dir ara amb això.
—Que es posaran en contacte amb tu per dissenyar una campanya perquè tothom et conegui, encara que n'hi ha que no esmento, que també coneixes, que no et volen en aquesta gala, saps, tenien els seus dubtes, però jo et vaig defensar. He apostat per tu.
—Ah sííí?, qui eren...
—Ja saps qui són, òndia, no m'ho facis dir.
—Em pensava que no tenia enemics, jo no envejo ningú, ni els puc generar enveja perquè tampoc no els dono aquesta oportunitat. En què els hauré ofès sense saber-ho...
—Carai, noi, m'ho faràs dir, un era el Benítez, el meu soci.
—Ah! No ho sabia. Qui és aquest Benítez que no tinc el gust de conèixe'l...?
—El meu soci, ja t'ho he dit, hem format una companyia que s'anomena: BeBe&Be, Bernat Benet i Benítez.
—Està bé això de bé bé clau de sol i bé. De tota manera, gràcies Benet per defensar-me quan actuo sense cobrar, i... o sigui que s'ha de cremar un teatre perquè algú se'n recordi de mi i actui de forma gratuïta. Devia ser molt gros aquest incendi, perquè el Teatre Gran, era gran de debò, perquè no en quedés ni la guixeta de la venda de les entrades. Sàpigues que jo he actuat moltes vegades sense cobrar, i no ha calgut

---

1. S'ha de pronunciar: comunica pipol.

mai que es cremés res, ho sents... mai. Quan actuo a l'hospital d'infants, que s'ho passen ben bé, no els cobro res i res es crema. I quan vaig a les llars d'avis, tampoc. No em surtis amb això que us en recordeu de mi en les grans ocasions, que, si s'ha de cremar un teatre perquè sigui una gran ocasió per a mi, val més que no actui mai, que li sortirà més barat a la companyia d'assegurances, i que sigui aquesta la que em pagui una prima per estalviar-se de pagar un teatre nou, sinó em diran l'oportunista dels incendis i les desgràcies, o pitjor, em poden comparar amb Neró, que Déu n'hi do. Quan algú vegi el meu nom en un programa, diran, quina n'haurà passat. Però... anem al gra, què he de fer?

—No et posis així, guaita, hauries de dir un dels teus monòlegs tan entranyables que de vegades t'he sentit.

—Tuuu has sentit alguna vegada els meus monòlegs...? si no t'he vist mai en cap hospital, ni disfressat de vell en cap geriàtric. Què hi farem, però ja no ve d'una vegada més que actui gratuïtament, i del detalllet que has dit, res, eh! Trau-te'l del cap. Te'l pots ben estalviar, també seré solidari amb aquesta família que dius que som els artistes, jo, però, dec ser el germà del fill pròdig, aquell que treballava sense cobrar perquè li deien que tot era seu, fins que va venir el seu germà... I... quant temps tinc.

—Deu minuts, això sí, has de ser rigorós amb el temps, perquè com que tothom vol actuar... ho entens... oi?

—Serà perquè és una gala benèfica que sortirà a la premsa, perquè tota aquesta família que tu dius no fa res gratuït, que me'ls conec. Quan poden s'esgarrapen entre ells, si no, es maten a petons. Escolta... i el decorat? Què, què hi haurà.

—Res.

—Com que res! alguna cosa hi posareu.

—No, ja t'he dit que les despeses són mínimes, ja que no volem gastar res que després resti ingressos. A més, ara els atrezzo són molt *laiks*.

—Però als malendreços sempre hi ha alguna cosa, no...?

—Si vols una cadira... als que feu monòlegs no us cal gran cosa més.

—Però una cadira... és molt poca cosa.

—Si no la vols dur, doncs... sense cadira.

—Com? Què a més m'he de dur la cadira de casa? Que no n'hi ha al teatre?

—I tant que n'hi ha, on penses que seu la gent que paga? Però aquestes estan clavades al terra, si en traus una surt tota la fila, ja em diràs quina fila faries a de dalt de l'escenari amb una fila de butaques...

—Bé, bé, no sé quina fila faré jo anant pel carrer amb una cadira de casa. I... escolta... quina música posareu?

—Música...?, res de música, si vols t'emportes el teu Ipod, o Itunes, ni que sigui un senzill MP3, mirarem d'endollar-lo en algun lloc i que se senti.

—I... pots... un I tu no sé què, un emepetres? Què és tot això?...

—No saps què és un emepetres?

—No, ves, ara no hi caic.

—Deixa-ho córrer...

—Escolta, ara que m'has posat el caramel a la boca, no me'l treguis, posa'm al dia almenys.

—És allò que porten alguns endollat a l'orella.

—Pobres, creia que eren sords.

—No, de sords res, amb aquests aparells escolten música, ràdio... tot allò que es pot reproduir...

—Carai noi, fins i tot es pot reproduir? A mi, saps, ja m'es-tranyava que hi hagués tanta gent sorda anant pel carrer. I així que aquests que ho porten hi senten normal?

—I tant que sí, quan es treuen l'aparatet, hi senten, però mentre el porten a l'orella, són sords per als altres, la música no els deixa escoltar res més, se la baixen tot sovint per Internet, saps?

—Carai noi! Abans la baixàvem d'Andorra. Doncs sí que és pràctic si no cal anar-hi, sí, sí. I se sap per què s'ho posen?

—Per no sentir-se sols.

—Sols, dius? Si el metro va ple de gent. I els trens també, i pel carrer a tocar... com poden trobar-se sols amb tanta gernació que hi ha arreu. Jo, quan vaig al metro o agafo el tren, saps, aprofito per parlar amb el del costat... pel carrer no goso, una vegada hi va haver un que em digué:

—Perdoni, no duc *suelto*. —Es pensava que li demanava una almoïna, i no anava acompanyada del *suelto*, aquell diner aferrat a la cartera que sempre es nega a sortir.

—Escolta, deixem aquest tema i tornem al que et deïa, que tu ets un dels que s'enrotllen parlant.

—Sí, és clar, és la meua vocació, ser rapsode, xerraire, garlaire, parlador... i... quan actuo? Vull dir, qui va davant meu i qui darrere, ho dic per poder encaixar un monòleg més apropiat, saps?

—Guaita, tu obres la gala, davant no tens ningú, i després sortirà el Casals, que presentarà tots els altres. Ja el deus conèixer aquest presentador de fama universal...

—Dec viure en una altra galàxia, ves què vols que et digui, no sé qui és aquest universal de Casals. M'has ben agafat per sorpresa. I... segons veig, encara que tu no ho diguis, faig de teloner abans no es presenti la gala, oi que sí...? Com si fos unes olivetes que es donen d'aperitiu abans d'un gran dinar, n'hi ha que cauen a terra i els altres les trepitgen i no passa res, només serveixen per a fer temps, perquè sempre hi ha algú que arriba tard... I quan hi són tots, aleshores se serveix l'aperitiu de debò, i després, ja ve el dinar.

—No t'ho pots agafar així... Tots han convingut que fossis el primer i tinguessis aquest honor.

—I un be, d'honor res, d'ovella potser sí. Només fa falta que ara em diguis que vols saber el que explicaré, vaig errat?

—Home, una mica sí, errat no, per estar més tranquil, saps? Hauries de fer riure sense posar-te amb ningú, oi que m'entens, ni amb la premsa, ni els polítics, ni els rics, ni els pobres, bé, amb els pobres tu mateix, què t'haig de dir que tu no sàpigues fer sense ofendre. Sigues crític i diplomàtic a la vegada. Ja m'entens... Confïem en tu.

—Això de la diplomàcia no ho he entès mai...

—Doncs llegeix-te cada dia el diari i tindràs un curs per fascicles... i ja veuràs com n'aprens de seguida.

—El diari porta un curs de diplomàcia...? Des de quan?

—No home! no el porta. Vull dir que només cal que et llegeixis amb atenció allò que fan els polítics per mantenir-se al poder... i com responen les entrevistes... i com s'ho fan per

defensar els amics quan fan coses mal fetes... aquesta és la lliçó... carai de tu...

—Està bé, m’hi fixaré d’ara endavant. I el que dèiem, només que es digués que jo actuo ja em donaria per ben pagat sense cap detall, sobretot eh!, sense cap detall.

—Això sí, home, perdona, és el primer que t’havia d’haver dit.

—I què m’havies de dir que encara no m’hagis dit...

—Doncs que editarem un programa amb el nom de tots els desinteressats que col·laboren en aquesta gala. I a més, el penjarem a la xarxa en una web.

—A qui penjareu, dius?

—Farem una web... avui dia si no estàs en una web no ets ningú, això et farà famós, creu-me, només per sortir a Internet tothom es dóna per ben pagat. Et vindran a buscar com no t’ho esperes, ja veuràs.

—I com es dirà aquesta daixonses que penseu penjar...

—Tres dobles bes baixes, punt, galateatregranactorsunits punt cat.

—Gat?

—Punt cat. Cat. No gat. Cat. Així acaba.

—Guaita, no he entès res, però com que ja m’ho ensenyaràs quan hàgiu fet aquest puntcat. Així doncs... punt i seguit. Seguim i anem per feina.

—Ja t’ho diré quan estigui penjada.

—Quina mania de penjar la gent, com si no anéssim prou penjats per la vida.

—T’hauria de deixar, ja parlarem.

—Espera un moment. Que no parlem ara? Doncs rematem-ho home, rematem-ho.

Així s’acabà la trucada. Abans tornà a dir allò que tothom diu després de parlar mitja hora per telèfon: ja parlarem, sobretot si ho fa des d’un mòbil. No sé per què en diuen un mòbil d’aquests aparatets, vostès ho saben? Si no tenen potetes, es queden pobrets sempre al mateix lloc que els has deixat. No els trobes perquè et penses que et segueixen, però no, ells ben quiets allà on els has deixat la darrera vegada. Fixin-se que no són mòbils, que quan no volen sortir d’on estan amagats i l’amo no el troba, el troba precisament trucant-lo, per veure

per on respon, com si cridessis la mixeta, aleshores aquests aparatets no sonen com un gat, gat no cat com es va entos-sudir el Benet, que els pobrets responen: meuuuu, en aquest cas responen de forma més finolis, amb una musiqueta ben original segons la persona. Si no respon, ui aleshores, tan pot ser a dins de la nevera, com amagat a la bossa d'anar pel carrer, dins d'un calaix de roba, a la rentadora, o a la caixa d'una botiga buscant el *bitlletero*... Ja m'he despistat, anava dient que la gent que sol parlar amb aquests artefactes sempre acaben amb un "ja parlarem". Però seguim, la conversa va prendre aquest nou caire:

—Escolta —vaig dir al Bernat Benet en clau de tafaner—. Després, ja parlarem, però ara digues-me els noms dels qui actuen, és per no deixar-los ni bé ni malament, ja m'entens... saps.

—Home, no abuisis de la teva família, la gent del teatre i de l'espectacle, respecta'ls, que són gent treballadora com tu.

—Nooo, si és una família que se n'alegra a matar quan triomfes, però eviten que triomfis, així no els cal matar a ningú. No és el meu cas, perquè jo als matins vaig al banc, no a cobrar, a treballar, i a les tardes a una botiga, tampoc a comprar, sinó a treballar també.

—Guaita, el primer a actuar serà...

—Que no sóc jo...?, o és que la meva intervenció no compta! Que sóc un zero a l'esquerra en aquesta gala...? Cason tuuu...

—No home, espera't, tu comences, el primer de tots, aïllat dels altres, ets l'estrella invitada, com ja t'he dit, i després ja surt el Casals, el presentador que també t'he comentat...

—Aaah! Potser sí que el conec. Que és aquell presumit i tibat que sempre parla escoltant-se ell mateix...? Amb un litre de brillantina al cap es fa l'interessant i resulta que no té memòria ni per recordar el seu propi nom...

—Atura't... no cal que siguis tan concret. Com et deia, el Casals anirà presentant als altres, la primera que actuarà serà ni més ni menys que la Francy Mel.

—La Fransi què...?

—Francy Mel, amb i grega i pronunciat amb so d'essa, no de ce... Fransi, fransi...